

SFÂNTUL PORFIRIE CAVSOCALIVITUL

(1906 – 1991)

MUZICA BIZANTINĂ VINDECĂ DEPRIMAREA

Muzica bizantină este foarte folositoare de suflet. Nu trebuie să existe nici un creștin care să nu cunoască muzica bizantină. Toți trebuie s-o învățăm. Ea are o legătură directă cu sufletul. Muzica îl sfințește pe om fără jertfă. Fără osteneală, veselindu-te, devii sfânt.

Mai ales pentru vindecarea deprinderii, muzica bizantină este un mijloc foarte eficient. Muzica bizantină vindecă deprimarea.

Într-o vreme, povestește Bătrânul, regele Saul fusese cuprins de un demon, iar David mergea și-i cânta, după care demonul pleca. Mergea cu psaltirea și-i cânta. Când era cuprins de demonul deprinderii, David mergea la el și-i cânta din psaltire și așa fugea demonul. Unde sunt cei care aleargă

peste tot să afle vindecare pentru deprimarea lor?

Când vom învăța muzica bizantină și vom vedea întinericul venind, vom cânta o *Slavă* și întinericul care vine să ne cuprindă, ca un fel de melancolie sufletească, se va preface în cântare pentru Dumnezeu. Eu cred aceasta, și încă cu toată tăria. Vă spun că un muzician care iubește muzica și este evlavios, poate preface o greutate a sa într-o lucrare muzicală sau o lucrare gata alcătuită s-o cânte, s-o redea. Astfel, în loc să plângă și să fie împovărat, el aduce o doxologie lui Dumnezeu. [...]

Muzica bizantină este foarte ușoară, atunci când sufletul o îndrăgește. Mare este folosul armoniei ce-l aduce în suflet! Cel care cunoaște muzică și are smerenie, are Harul lui Dumnezeu. E gata să se înfurie, să izbucnească, dar se teme să nu strice armonia, pentru că furia și toate aceste stări păcătoase nu se potrivesc cu armonia. Și astfel, încetul cu încetul, urăște răutatea și-și însușește virtutea, care este armonie.

Sursa: www.ganduridinierusalim.com

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 27 mai	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 28 mai	18:00	Vecernie
Duminică 29 mai	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a V-a după Paști

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

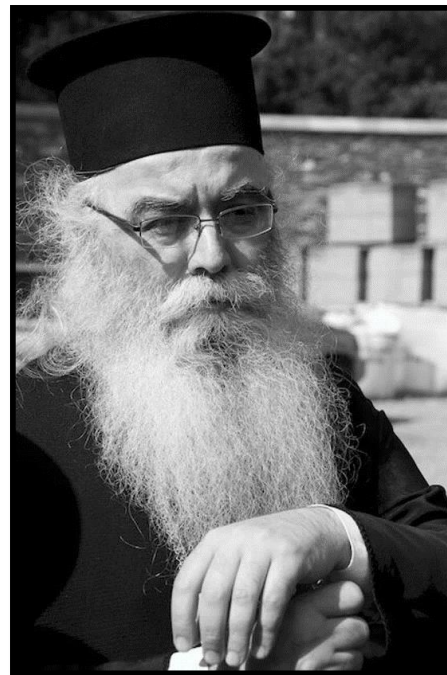
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 167 / 22 mai 2016

MONAHUL MOISE AGHIORITUL

(1952 – 2014)

TĂCEREA

CEA BINE GRĂITOARE

Vorbăria, pălăvrăgeala, sporovăiala, trăncăneala, grăirea în deșert, glumele denotă slavă deșartă, obraznicie și neliniște interioară. Isihia dă naștere tăcerii celei frumoase și aceasta urzește cuvântul. Nu este vorba de o stare nelucrătoare, de o faptă pasivă, de o lucrare trândavă, de o inactivitate leneșă, ci despre o aleasă lucrare de autocunoaștere, de autoobservare, de adâncire lăuntrică și de desfătare de cele sfinte. Sfântul Serafim de Sarov spune: "*Dobândește liniștea lăuntrică și mii de oameni se vor mântui în jurul tău, fără ca tu să o știi.*" Nu e nevoie să vorbim încontinuu. Lumea a obosit de vorbe multe, mari, opace, prefăcute, de lemn. Ceilalți nu se află întotdeauna lângă noi doar ca să ne asculte, ci și ca să îi ascultăm noi pe ei. Spune un înțelept: "*Dumnezeu ne-a dat două*

urechi și o gură – să ascultăm mai mult și să vorbim mai puțin". Noi ne purtăm de parcă am avea zece guri și nicio ureche. Vorbește celălalt și nu-l ascultăm și ne gândim ce vom spune noi. Astfel, așa cum spune poetul Giorgos Seferis, nu dialogăm și nu comunicăm, ci purtăm monologuri paralele.

Sfântul Gheorghe Purtătorul de biruință nu a propovăduit niciodată. Era pașnic, luminos și vesel întotdeauna. L-au întrebat: "Cum ești așa, Gheorghe?" "Sunt creștin", a răspuns. Și s-au făcut și aceia creștini ca să-și înfrumusețeze viața. Sfântul Arsenie cel Mare a spus: "M-am pocăit pentru cele ce am vorbit, nu pentru că am tăcut". Vorbăria va purta păcatul. Cuvântul nu este întotdeauna o verigă de legătură esențială a oamenilor. Lipsa duhovniciei face cuvântul să-i despartă pe oameni, nu să-i unească. Doi oameni care călătoresc împreună nu trebuie să vorbească între ei continuu. Repet, lumea astăzi a obosit de vorbe multe, goale de conținut, distrugătoare, care maltratează, falsifică, fără legătură cu trăirea.

O persoană tăcută, importantă, sfântă, frumoasă, este Maica Domnului. Toată viața ei este o nemărginită tăcere. Foarte puține cuvinte ale Născătoarei de Dumnezeu s-au păstrat. E vorba despre sfânta, curata, smerita și tăcuta tânără din Nazaret. Preasfânta noastră este trăirea

tăcerii, personificarea tăcerii, cea îndrăgostită de isihie. "Cu cât ne adâncim mai mult în taina Maicii Domnului, pe atât mai curat vedem și auzim cuvântul tăcerii. Și nu doar aceasta, dar și descoperim dumnezeiescul din tăcere, relația ei cu tot ce este adânc și mare în viața noastră" (Meliton, Mitropolitul Calcedonului).

Nu a știut să vorbească Maica Domnului? Nu a putut să zică ceva? Nu a avut cuvânt? Tăcea intenționat, din smerenie. A lăsat să vorbească Fiul ei. Era continuu în umbra Lui. Predica tunătoare a Născătoarei de Dumnezeu este continua ei tăcere. Acea tăcere a ei rușinează orice vorbărie femeiască.

Sursa: Monahul Moise Aghioritul, *Tăcerea cea bine grăitoare*, Editura Egumenita, 2016

IOAN IANOLIDE

(1919 – 1986)

DEOSEBIREA DUHURILOR

Se cuvine deci să amintesc aici cum m-a învățat [Părintele] Arsenie [Papacioc] să depistez gândul pus în fiecare amănunt al vieții. Nu e vorba numai de intenție, ci chiar de substanța pe care o înmagazinăm în tot ce facem: un cuvânt, de pildă, poartă în el duhul din noi, chiar dincolo de intenția noastră conștientă. A trebuit deci să învăț să

disting între cuget și duh. Chiar gândul omului poartă în el un anume duh. Aici este marea taină. Iar bieții oameni nici n-au habar de raportul dintre manifestările lor sufletești și faptele lor, pe de o parte și duhul în care se află ei pe de altă parte. Cui slujești? Cine te însuflă? Iată întrebări pe care nu bănuiam că voi ajunge să mi le pun, dar care deveneau esența realității din oameni și din lumea lor.

Duhul umple omul și viața lui, pe când gândul, intenția, sentimentul, ideea, cuvântul și fapta sunt purtătoare ale acelui duh cu care ești încărcat în cele mai dinlăuntru ale tale. Duhul se arată rar în lumina sa. Mai mult se deduce din lucrările sale, deci din tot ce se întâmplă cu oamenii. Totuși, așa-zisa spiritualitate ori atmosferă în care trăiește omul este opera duhului și numai indirect a lucrărilor. Ea este subtilă, insesizabilă, misterioasă, este oricum vreți să-i ziceți, dar este adevărul adevărat despre om și despre lumea lui, așa cum l-am experimentat personal într-o amarnică viață de om, sub îndrumarea inițială a [Părintelui] Arsenie [Papacioc], pe care-l voi considera toată viața drept ctitor al sufletului meu.

Așa am învățat să disting, de exemplu, într-o discuție a mea cu o persoană despre o a treia persoană, dacă acea discuție este purtătoare de dragoste, de grijă și de bune

intenții, ori dacă este neobiectivă, eronată și deformată, dacă e intrigantă și calomniatoare, dacă e o banală bârfă ori dacă e o iscodire (iar iscodirea poate fi și ea a bunei credințe și a relei credințe), dacă e o cabală sau dacă pur și simplu sugerează o crimă.

Nuanțele și subtilitățile sufletești sunt nenumărate și mereu noi. Probleme simple ca punctualitatea, cinstea, cuvântul dat, promisiunea făcută, ironia, gluma, râsul, mustrea, o privire, un gest, chiar o intenție nedeclarată, ci pur și simplu numai întreținută lăuntric, a mânca, a bea, a respira, a munci, a dori, a cerceta, a refuza și tot ce constituie viața îl angajează pe om față de Dumnezeu și față de semenii săi; și nu poate să fie drept cu ei, dacă nu e drept în sine însuși, dacă nu a ajuns să trăiască în Duhul Sfânt.

Cel mai greu și mai important este să deosebești duhurile. Un gest oarecare poate fi pornit din generozitate dar și din lașitate, din ignoranță dar și din rea intenție. Dacă oamenii nu sunt cinstiți sufletește, nu e posibilă pacea între ei, ci se vor tiraniza reciproc. Iar cinstea sufletească nu e naivitate, ci o conștiință trează și lucrătoare care controlează și conduce adâncul sufletului omenesc.

Sursa: Ioan Ianolide, *Deținutul profet*, Editura Bonifaciu, 2009